

megtörtén-
rczezlakon,
rgi Róza»,
zy Ferencz,
a) a kiadó-

mában kö-
ék: Sándor
és Eta.

JA.

— Glück
ivatos» pa-
ogy mentül
mék, kőczo-
k be az is-
»divatos«
tosodva. —
sz néven a
hosszabbat
rhatnak fe-
Katrenyák

A karika-
ról jobbra,
n bujtatva
, de toldás-
érzelmeidet
rög: dinnye
y az Görög-
helyek meg
mivel kerek

— Glósz
Straširibka
séri. *Augus-
ik Mariska*
Ferike. Ha
nak ezt a
kat a pana-
resán esett
azt a német
szem, eltért
szika. Alka-
ságodat. —
válasz nem

— Szinyei-
óizút nevet-
ból kivírul a
nyár, majd
kedves meg-
Több levél-

szes színnyo-
ekötési tábla
i folyamából
Athenaeum
eziek-tere 3.

henaem-épület.
esten.

KIS LAP

... BOSZUS KÉPET VÁG. (Lásd a 290. lapon.)

XLIX. köt. 18. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1895. november 3-án.

SIKOS UTAK.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

TÓ vize nem volt mély azon a helyen, ahol a jég Irma alatt beszakadt; közel is volt már a parthoz. Irma azonban, nagy ijedelmében, talán mégis egészen a víz alá merült volna, ha a következő pillanatban vállon nem ragadja valaki. Jóformán maga sem tudta miként, de egy-két perc múlva már künn volt a biztos parton, térden fölül vizesen s a hidegtől is, az ijedtségtől is reszkette. Mellette az a rongyos, kopott ruhás leány állt, aki előbb figyelmeztetőleg rákiáltott, most pedig majdnem megvető hangon így szólt:

— Már ugyan hogy lehetett olyan ügyetlen? Ott vannak a zászlócskák . . . talán csak nem vak, hogy nem látta?

— Hogy mersz hozzám így beszélni? pattant föl Irma boszusan. Tudod-e, ki vagyok én?

— No bizony! Bánom is én, akárki!

— De mindjárt bámi fogod, ha megtudod, hogy én Taváry ezredes rokona vagyok és látogatóba jöttem ide a kastélyba Sáríkához.

— Hát aztán? kérde Katicza hetykén. Sáríka kisasszonyt én jól ismerem, igenis; és jó barátságban vagyunk. Most is éppen őt várom, mert ide fog jönni és hoz nekem egy ezüst forintost.

Irma megfélekedett a hidegről, nedves ruháiról, mert nagy öröme azonnal kitárlta, hogy ez az a Katicza, akivel Sarolta valami bajba keveredett. Jó lesz mindjárt ezt a Katiczát is valamikép hatalmába

keríteni, akkor majd biztosabban kideríti az egész titkot. Először is jó lesz rá ijeszteni.

— Jó barátságban vagy Sáríkával? No, Sáríka alig ha mondja ugyan-azt, mikor olyan nagy bajba keveredett miattad. Azt hiába várod, hogy ide jőjön és neked csak egy árva fillért is adjon.

Katicza szemmel-láthatólag megijedt.

— Az már nem lehet! Meg köll kapnom a pénzemet. Már fel is biztattam az apámat. Félholtra verne, ha el nem vinném neki. De meg neki is szüksége van arra, amit nálam zálogban hagyott.

— No, majd talán eljön helyette unokatestvérünk, aki jó markos fiú. Az majd elvégzi veled, de ökölled.

— Nem hiszem, nem hiszem! Az a jó kisasszonyka nem lehet olyan gonosz. Talán ma nem jöhet . . . de nekem ma okvetlenül kapnom kell egy forintost, és ha Sáríka kisasszony nem jön, akkor hát adjon maga.

— Kicsoda? Én?

— Hát igen. Talán nem érdemeltem meg? Nem mentettem ki a vízből?

Ez a fordulat nem tetszett Irmának; leelőször is azért, mert nem volt annyi pénze. Most már hirtelen úgy vélte, hogy jobb lesz, ha nem ismerkedik meg jobban ezzel a rongyos Katiczával.

— No ugyan, nagy dolgot miveltél, mondá fitymáló hangon. Kigázoltam volna én a magam erejéből is, hiszen alig hogy térdig ért a víz.

Ezzel megindult, de csak egy-két lépésnyire juthatott, mert Katicza gyorsan eléje került, földre vetette magát és megragadva Irmát a ruhájánál fogva, könyörgő hangon mondá:

— Kedves kisasszonyka, ne haragudjék no . . . de lássa, mégis csak segitettem, hát most szintén segítsen rajtam! (Lásd a képet a 280. lapon.) Hiszen ilyen uri kisasszonynak nem is pénz egy olyan hitvány forintos!

Ha Irma őszinte és jószívü, könnyen szabadulhatott volna. Csak nyájas köszönettel kellett volna felelni és megvallania, hogy ő bizony csak afféle szegény rokon itt a kastélyban. De ilyet mondani eszébe sem jutott, inkább mérgesen kiáltá:

— Ej, ne alkalmatlankodjál már, te rongyos koldus! Eressz!

— Ugy? szólt Katicza gúnyos haraggal. Jól van, hát azt sem bánom. Csak-hogy láttam ám én valamit, majd elmondom Sáríka kisasszonynak.

— Ugyan mit?

— Azt, hogy mikor Sáríka kisasszony egy ifjural amoda ment a szigetre, és ott beszélgettek, hát egy másik kisasszony a tulsó oldalról lopva, lappangva oda settenkedett és a bokor mögött hallgatózott; bizonyosan valami titkot hallgatott ki. Jó lesz a Sáríka kisasszonynak tudni, hogy megleste valaki.

Irma szinte bele sápadt, ugy megijedt. Ő akarta hatalmába keríteni ezt a rongyos Katiczát és ime, megfordítva történt. Mert csuffá lesz, ha Sarolta megtudja a leskelődést. Hiszen már előre is haragudott, mikor a titkot emlegette. Vége lesz annak, hogy Saroltát a titokkal ijesztgesse. Sőt ha Sarolta nagyon haragszik és szól az apjának, akkor talán mindjárt haza is küldik őt, Irmát, szégyen-szemre! Ez a gondolat villant át Irmának a fején. Azt pedig nem vette észre, hogy a rongyos Katicza milyen ravasz szemmel fürkészi. Egyszerre csak föluggrott Katicza.

— Hát tessék, menjen! Majd megemeleti még Katiczát!

— No . . . hiszen nem mondom . . . majd meggondolom . . .

— Csak hogy én nem érek rá. Nagyon hideg van. Még vagy egy óráig itt leszek a bokor mögött. Ha egy óra alatt elhozza a forintosomat, akkor nem szólok senkinek semmit. Ha nem hozza el . . .

— Elhozom, el, csak várj! Bizonyosan elhozom.

Futva futott haza, amire különben az is ösztönözte, hogy a vizes ruha már keményre kezdett fagyni rajta. De meg eszébe jutott valami: mégis tud módot rá, hogy ennek a kiálthatatlan Katiczának teljesítse a kívánságát.

Szerencsésen sikerült bejutnia a szobába, anélkül, hogy valaki meglátta volna. Legelőször is száraz ruhát kellett váltania s ezzel hamar elkészült, mert szokva volt hozzá, hogy maga öltözködjék. De hát ha észre veszik, hogy más ruhában van, mint amelyben kiindult?

— Nem baj! Nem megyek vissza a tóra. Elviszem Katiczának a pénzt, aztán haza térek és itthon olvasgatok. Van itt elég képes-könyv. Ozsonnát is majd csak kapok. Bizonyosan maradt itthon olyan cseléd, aki effélével szolgálhat.

Nagyon meg volt elégedve ezzel a terével.

— Ha kérdezni fogják, mért jöttem titkon haza, azt fogom mondani, hogy nagyon megfájdult a fejem, de nem akartam rontani a többiek multságát. Még meg is dicsérnek, hogy olyan figyelmes voltam.

Ezalatt már átöltözött, a vizes ruháit betömökdötte a szekrénybe, aztán egyenesen a szükséges pénz elő-szedésére indult.

Egészen bizonyosra indult. Tudni illik otthon, mielőtt utra keltek, atyjok egy-egy forintot adott neki is, Böskének is, hogy legyen valamicske zsebpénzök. Többet nem adhattott, de különben nem is lesz pénzre szük-

ségük ott a gazdag rokonnál. Éppen ebben bizakodva, Irma mindjárt az uton fölváltotta a forintosát és mindenféle nyaláncságot vásárolt; ellenben a takarékosabb Böske beérette a hazulról hozott kalácssal.

... SEGITSEN RAJTAM! (Lásd a 279. lapon.)

Irma jól tudta, hogy Böskének megvan a forintos. Hát ezt most elveszi. Majd eligazítja Böskével a dolgot.

— Láttam, reggel betette az erszénykáját ide a fiókba.

De amint kihuzta a fiókot, az erszényke nem volt ott. Hiábakutatta... semmi kétség... Böske elvitte a kezében. Ez nagy baj volt.

— Jaj, az a csuf, fösvény Böske! Most már mit tegyek?

Jól ismerte Böskét, aki nem volt nagyon fősvény, hanem vigyázott a pénzére, nem is adta ki könnyen a kezéből. Nagyon kétséges, oda adja-e Irmának, ha ez most koresolyázás-közben kéri tőle. Legalább is

akarni fogja tudni, mire kell Irmának a pénz. Már pedig ezt meg nem mondhatja. És akkor nagyon valószínű, hogy Böske nem adja. Erősködni vele pedig nem lehet, mert ott van a többi, feltűnne a dolog,

KINYUJTOTTA A KEZÉT A PÉNZ FELÉ. (Lásd a 282. lapon.)

figyelemmel kísérnék, meglátuák, hogy Katiczához megy . . . még valamikép ki találna sülni a dolog.

Töprengett, mérgelődött Irma, az idő pedig gyorsan mult. Mind hiába, nincs más

menekvés, oda kell menni a koresolyázókhoz és szerencsét próbálni Böskénél. És ha nem boldogul vele, akkor . . . akkor föl kell keresni Katiczát és könyörögni előtte, hogy várjon . . . majd megkapja később.

— O, borzasztó! Minek is kerültem össze vele?

Végre is megindult. Amint a nagy ebéd-lőn végig ment, szemébe tünt egy ajtó, mely előtt már délelőtt meg köllött állapodnia, mert amint be akart nyitni, Sarolta megfogta a kezét.

— Oda nem szabad bemenniünk.

— Miért nem?

— Mert az az apácskám dolgozó-szobája. Oda én is csak akkor mehetek be, mikor hivat apácška.

— No bizony, de nagy teketória! Én otthon minden szobában járhatok, amikor nekem tetszik.

Azt persze nem mondta, hogy mind-össze három szobácskájok van és apjának nincs is külön szobája. De csak annál inkább kíváncsi lett.

— Bizonyosan nagyon szép az apád szobája, ugy-e?

— Ó igen, sok szép holmi van benne.

Most nagy baja közepett is eszébe jutott ez Irmának s nagy hibája, a kíváncsiság, annál inkább fölébredt benne, mert emlékezett, hogy az ezredest már ott látta a tónál. Hát ha nyitva hagyta az ajtót? Hiszen itt minden ajtó nyitva van! Az ezredest, ugy látszik, nagyon bizik a házi népében.

Megpróbálta. Csakugyan nyitva volt. Belépett s szétnézett. Csakugyan nagyon sok szép s értékes holmi volt ott; de Irma keveset látott belőlük, mert rögtön az tünt szemébe, amit az író-asztalon pillantott meg.

Nagy esomó ezüst pénz volt ott: forintok, korona, különböző nagyságu oszlopecskákba rakva. Nehány darab külön hevert szerteszt, egy ezüst forintok pedig jó messzeckére gurult a többitől.

A kísértés gonosz ördöge szállta meg Irmát. Nem volt ő annyira gonosz, hogy lopni akart volna. De mégis ilyen-formán szolt magához:

— A bácsi alig ha tudja, mennyi pénzt hagyott itt. Látszik, milyen rendetlenül hagyta. Ha egy forintost elvették, alkalmasint észre sem venné; de még ha észre venné is, senki sem gyanusithatna engem. Nem lát senki . . . s nem térek külön haza, mint terveztem, hanem a tónál maradok, a többiekkel jövök vissza.

Már ekkor ki is nyujtotta a kezét a pénz felé. (Lásd a képet a 281. lapon.)

— Csak kölcsön veszem, hogy azt a haszontalan Katiczát elhallgattassam. Így már bizonyosan sikerül. Azután majd elő veszem Böskét és addig el nem ereszttem, míg ide nem adja a forintost, ezt aztán szépen vissza csempésem ide . . . majd találok rá alkalmat; kilesem, mikor a bácsi künn jár. Még ma vissza teszem. Így nagyon jó lesz.

Fölkapta a félre gurult forintost és gyorsan kiosont a szobából. Szive hevesen dobogott, s amint futott, reszkettek a lábai. De azért csak futott és szerencsésen eljutott céljához.

— Fogd, Katicza, itt a pénzed . . . láthatod, hogy én pontosan beváltom ígérete-met. De aztán te is állj a szavadnak és ne fecsegy! (Folytatása következik.)

AZ ÚSZÓ BÖLCSŐ.

— A »Kis Lap« 76-dik színes műmelléklete. —

NAGY-HIRTELEN jött az árvíz, oly hirtelen, hogy a hegyi folyó partja mentén a meglepett lakosság menekülni sem tudott a pusztító elem elől. Fönn a hegyek közt zuhogott le a felhő-szakadás s lenn a völgyben nem is gyanították, mekkora veszedelem közeledik.

Nem messze a folyótól, egyik ház hűs pítvarában állt a bölcös s benne édesen szunyadozott a kis csecsemő. Épp most ringatta el az anyja, aki aztán, fáradt lévén napi munkájától, maga is pihenni vágyott s a felső szobába tért, a hűséges Bakter kutyát hagyván ott a kisedet őreül. És a derék Bakter meg is védelmezte volna minden más ellenségtől, csak éppen azzal nem birkózhatott meg, amely ijesztő gyorsasággal tört be a házba: az árvizvel.

Alig néhány percz alatt már magasan állt a víz a pítvarban. Bakter szükölve, vihogva a lépcsőre menekült s onnan nyugtalanokodva nézte a bölcőt, melyet a víz szép csöndesen fölemelt és ringatni kezdett. Föl sem ébredt a kis baba: azt hitte, most is az édes anyja ringatja.

A víz zugására, távoli kiabálásra fölébredt az anya, az ablakhoz sietett s mily szörnyű volt, amit látott! Elöntve ez egész táj s ott uszik az árban a bölcös az alvó gyermekkel! Sietne segítségére, de a mély vízben már hiába kísértené meg, csak kiáltozhat kétségbe esetten. Jön is segítség, csónakon két férfi... ó!... de már alkalmasint későn! A víz egyenesen egy fának sodorja a bölcőt, ez felfordul, a kised a vízbe bukik, elmerül s vége!

Nem, ó nem! Hát a hű Bakter hiába látná a veszedelmet?

Amint az ár kisodorta a bölcőt, a hű eb utána indult és uszva követte. És mikor a veszedelem bekövetkezett, mikor a bölcös felfordult, Bakter megragadta a kis gyermeket ruhácskájánál fogva, kiemelte fejét a vízből és a ház felé uszott vele. A csónakosok gyorsan elejébe eveztek, átvették a megmentett kisedet és biztos helyre vitték, anyjával és a derék Bakterrel együtt.

Amily hirtelen jött, épp oly gyorsan le is futott az árvíz. Nagy kárt tett, de emberélet nem veszett oda.

Jó dolga volt addig is a derék, hű Bakternek, de most úgy dédelgetik, hogy nem cserélne a török szultán legkedvesebb kutyájával sem.

AZ IGAZI HŐSTETT.

— Beszélyke. —

(Képpel a 197. lapon.)

ZAKADT az eső, sivitott a szél. Csufabb őszi nap már nem is lehetett. Béla és Piroska meghuzódtak a szobában és ott unatkoztak. Kivált amint beesteledett, akkor már éppenséggel nem tudták, mihez fogjanak. Minden szobai játékot végig játszottak már kétszer-háromszor is, a képes-könyvet is végig nézték, így hát kifogytak minden szórakozásból.

— Ha a mama mesélhetne nekünk! sohajtá Piroska.

— Vagy legalább Mariska! mondá Béla. Ő is tud szép meséket és történeteket.

Csak hogy a mama semmikép sem ért rá. Mert először is apa több napra elutazott, azután meg az egyetlen cselédjök kifucizmitotta a lábát, ágyban fekiüdt és így a mamának még sokkal több dolga volt, mint rendesen. A nagyocska Mariska buzgón segített neki egész nap, de este felé lefeküdt a divánra és panaszkodott, hogy nagyon fáj a feje. Mégis, amint kisebb testvérei sopánkodását hallotta, leküzdötte bágyadtságát és így szólt:

— Üljetek ide mellém... majd mesélek nektek valamit.

És mesélt is szép történeteket régi jeles hősookról, akik vitézi tetteket vittek véghez, esatát nyertek, rettentő fene-vaddal birkóztak meg, embereket mentettek ki nagy veszedelemből. Béla kigyulva, gyönyörűséggel hallgatta és mikor aztán vaesorához ültek, fölkiáltott:

— Ó, ha én is vihetnék véghez ilyen hőstetteket!

— O, borzasztó! Minek is kerültem össze vele?

Végre is megindult. Amint a nagy ebéd-lőn végig ment, szemébe tünt egy ajtó, mely előtt már délelőtt meg köllött állapodnia, mert amint be akart nyitni, Sarolta megfogta a kezét.

— Oda nem szabad bemennünk.

— Miért nem?

— Mert az az apácskám dolgozó-szobája. Oda én is csak akkor mehetek be, mikor hivat apácska.

— No bizony, de nagy teketória! Én otthon minden szobában járhatok, amikor nekem tetszik.

Azt persze nem mondta, hogy mind-össze három szobácskájok van és apjának nincs is külön szobája. De csak annál inkább kíváncsi lett.

— Bizonyosan nagyon szép az apád szobája, ugy-e?

— Ó igen, sok szép holmi van benne.

Most nagy baja közepett is eszébe jutott ez Irmának s nagy hibája, a kíváncsiság, annál inkább fölbredt benne, mert emlékezett, hogy az ezredest már ott látta a tónál. Hát ha nyitva hagyta az ajtót? Hiszen itt minden ajtó nyitva van! Az ezredes, ugy látszik, nagyon bizik a házi népében.

Megpróbálta. Csakugyan nyitva volt. Belépett s szétnézett. Csakugyan nagyon sok szép s értékes holmi volt ott; de Irma keveset látott belőlük, mert rögtön az tünt szemébe, amit az író-asztalon pillantott meg.

Nagy csomó ezüst pénz volt ott: forintos, korona, különböző nagyságu oszlopocskákba rakva. Nehány darab külön hevert szerteszt, egy ezüst forintos pedig jó messzeckére gurult a többitől.

A kísértés gonosz ördöge szállta meg Irmát. Nem volt ő annyira gonosz, hogy lopni akart volna. De mégis ilyen-formán szólt magához:

— A bácsi alig ha tudja, mennyi pénzt hagyott itt. Látszik, milyen rendetlenül hagyta. Ha egy forintost elvennék, alkalmasint észre sem venné; de még ha észre venné is, senki sem gyanusíthatna engem. Nem lát senki . . . s nem térek külön haza, mint terveztem, hanem a tónál maradok, a többiekkel jövök vissza.

Már ekkor ki is nyújtotta a kezét a pénz felé. (Lásd a képet a 281. lapon.)

— Csak kölesön veszem, hogy azt a haszontalan Katiczát elhallgattassam. Így már bizonyosan sikerül. Azután majd elő veszem Böskét és addig el nem eresztem, míg ide nem adja a forintosát, ezt aztán szépen vissza csempésem ide . . . majd találok rá alkalmat; kilesem, mikor a bácsi künn jár. Még ma vissza teszem. Így nagyon jó lesz.

Fölkapta a félre gurult forintost és gyorsan kiosont a szobából. Szive hevesen dobogott, s amint futott, reszkettek a lábai. De azért csak futott és szerencsésen eljutott céljához.

— Fogd, Katicza, itt a pénzed . . . láthatod, hogy én pontosan beváltom ígérete-met. De aztán te is állj a szavadnak és ne fecsegj! (Folytatása következik.)

AZ ÚSZÓ BÖLCSŐ.

— A »Kis Lap« 76-dik színes műmelléklete. —

NAGY-HIRTELEN jött az árvíz, oly hirtelen, hogy a hegyi folyó partja mentén a meglepett lakosság menekülni sem tudott a pusztító elem elől. Fönn a hegyek közt zuhogott le a felhő-szakadás s lenn a völgyben nem is gyanították, mekkora veszedelem közeledik.

Nem messze a folyótól, egyik ház hűs pitvarában állt a bölcse s benne édesen szunyadozott a kis csecsemő. Épp most ringatta el az anyja, aki aztán, fáradt lévén napi munkájától, maga is pihenni vágyott s a felső szobába tért, a hűséges Bakter kutyát hagyván ott a kisedet öreül. És a derék Bakter meg is védelmezte volna minden más ellenségtől, csak éppen azzal nem birkózhatott meg, amely ijesztő gyorsasággal tört be a házba: az árvizvel.

Alig néhány percz alatt már magasan állt a víz a pitvarban. Bakter szükölve, vihogva a lépcsőre menekült s onnan nyugtalanokodva nézte a bölcset, melyet a víz szép csöndesen fölemelt és ringatni kezdett. Föl sem ébredt a kis baba: azt hitte, most is az édes anyja ringatja.

A víz zugására, távoli kiabálásra fölébredt az anya, az ablakhoz sietett s mily szörnyű volt, amit látott! Előntve ez egész táj s ott uszik az árban a bölcse az alvó gyermekkel! Sietne segítségére, de a mély vízben már hiába kísértené meg, csak kiáltozhat kétségbe esetten. Jön is segítség, csónakon két férfi . . . ó! . . . de már alkalmasint későn! A víz egyenesen egy fának sodorja a bölcset, ez felfordul, a kisedet a vízbe bukkik, elmerül s vége!

Nem, ó nem! Hát a hű Bakter hiába látná a veszedelmet?

Amint az ár kisodorta a bölcset, a hű eb utána indult és uszva követte. És mikor a veszedelem bekövetkezett, mikor a bölcse felfordult, Bakter megragadta a kis gyermeket ruháskájánál fogva, kiemelte fejét a vízből és a ház felé uszott vele. A csónakosok gyorsan elejébe eveztek, átvették a megmentett kisedet és biztos helyre vitték, anyjával és a derék Bakterrel együtt.

Amily hirtelen jött, épp oly gyorsan le is futott az árviz. Nagy kárt tett, de emberélet nem veszett oda.

Jó dolga volt addig is a derék, hű Bakternek, de most úgy dédelgetik, hogy nem cserélne a török szultán legkedvesebb kutyájával sem.

AZ IGAZI HŐSTETT.

— Beszélyke. —

(Képpel a 197. lapon.)

SZAKADT az eső, sivitott a szél. Csufabb őszi nap már nem is lehetett. Béla és Piroska meghuzódtak a szobában és ott unatkoztak. Kivált amint beesteledett, akkor már éppenséggel nem tudták, mihez fogjanak. Minden szobai játékot végig játszottak már kétszer-háromszor is, a képes-könyvet is végig nézték, így hát kifogytak minden szórakozásból.

— Ha a mama mesélhetne nekünk! sohajtá Piroska.

— Vagy legalább Mariska! mondá Béla. Ő is tud szép meséket és történeteket.

Csak hogy a mama semmikép sem ért rá. Mert először is apa több napra elutazott, azután meg az egyetlen eselédjök kificzamította a lábát, ágyban feküdt és így a mamának még sokkal több dolga volt, mint rendesen. A nagyocska Mariska buzgón segített neki egész nap, de este felé lefeküdt a divánra és panaszkodott, hogy nagyon fáj a feje. Mégis, amint kisebb testvérei sopánkodását hallotta, leküzdötte bágyadságát és így szólt:

— Üljetek ide mellém . . . majd mesélek nektek valamit.

És mesélt is szép történeteket régi jeles hősookról, akik vitézi tetteket vittek véghez, esatát nyertek, rettentő fene-vaddal birkóztak meg, embereket mentettek ki nagy veszedelemből. Béla kigyulva, gyönyörűséggel hallgatta és mikor aztán vacsorához ültek, fölkiáltott:

— Ó, ha én is vihetnék véghez ilyen hőstetteket!

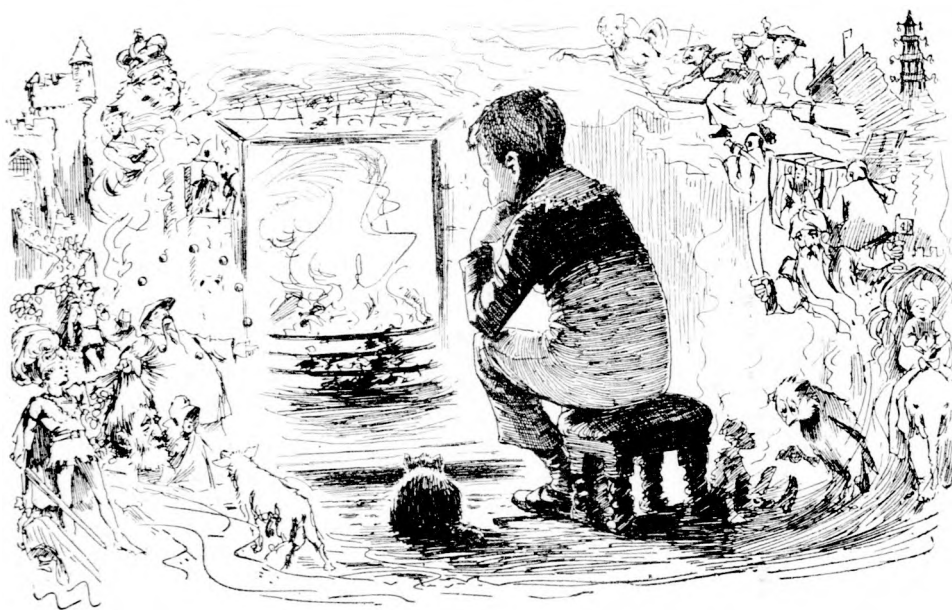
A mama és Mariska csak mosolyogtak, de Piroska hangosan kaczagott:

— No, tőled alig ha fog sok hőstett kitelni. Hiszen még velem sem bírsz.

Ami igaz is volt. Piroska erős, izmos leányka volt, Béla pedig nagyon vékony dongáju, tizenegy éves legényke s játék közben Piroska rendszeren kifogott rajta. Ezt Béla maga sem tagadhatta s elhallgatott, de kissé el is szomorodott.

Még vacsora után is ezen busult. Oda ült a kályha elébe, bele bámult a lobogó tűzbe és végig gondolt mind azon a sok mesén és történeten, amelyet híres vitézekről hallott és olvasott. Hát biz' az egyik sem volt vézna legényke, mint ő. Végre is bele köllött ebbe törődnie.

— Nem tehetek róla, hogy nem vagyok vasgyuró. Igaza van Piroskának, én nem fogok soha hőstetteket véghez vihetni.

... BELE BÁMULT A LOBOGÓ TŰZBE.

Miután bele nyugodott, lefeküdt és szépen el is aludt, megvigasztalván magát azzal, hogy hiszem nem is vár tőle senki vitézi tetteket. Elég, ha jól tanul, jól viseli magát, szereti szüleit, testvéreit. Ezt pedig mind megteszi, őt is szeretik, hát nincs semmi baj.

Már nagyot aludt, éjfélre járhatott az idő, midőn arra ébredt föl, hogy a szom-

széd szobából a nyitott ajtón át gyertyafény árad a szemébe. Mi történhetik ott ily későn éjjel? Látta, hogy a mama ide-oda jár; közben pedig fájdalmas nyögést, sóhajtozást hallott. Nem állhatta meg, hogy ki ne ugorjék ágyából és oda ne siessen.

Nagyon szorú látnivaló volt ott. Mariska nagy betegen feküdt ágyában, láztól

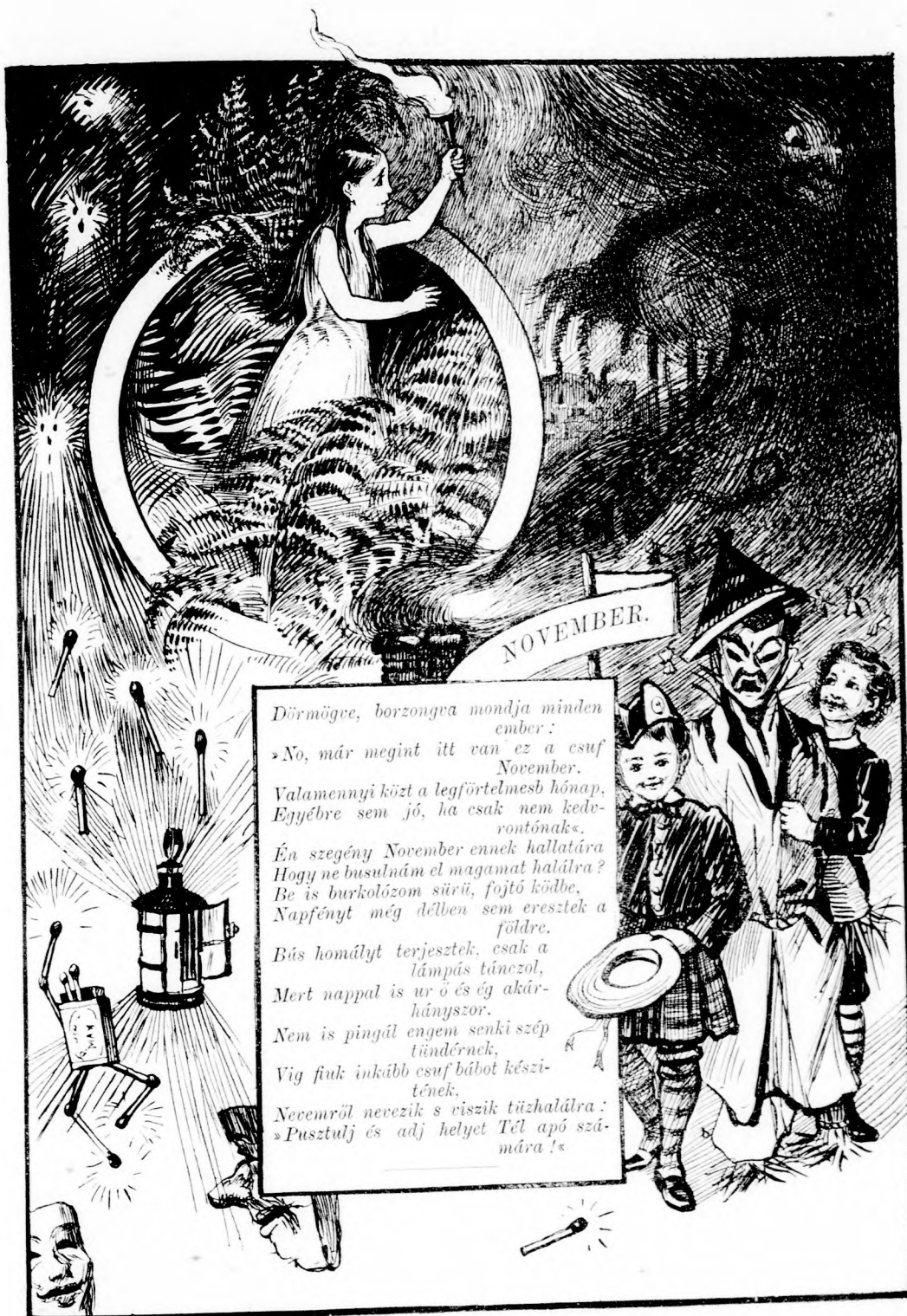
(Folytatása a 286. lapon.)

sult. Oda
a lobogó
zon a sok
píres vité-
z' az egyik
. Végre is

em vagyok
, én nem
ihetni.

át gyertya-
énhetik ott
mama ide-
mas nyögést,
a meg, hogy
ne siessen.
olt ott. Ma-
rában, láztól
(.)

Dörmögve, borzongva mondja minden
ember:
»No, már megint itt van ez a csuf
November.
Valamennyi közt a legförtelmesb hónap,
Egyébre sem jó, ha csak nem kedv-
rontónak».

Én szegény November ennek hallatára
Hogy ne busulnám el magamat halálra?
Be is burkolózom sűrű, fojtó ködbe,
Nappfényt még délben sem éreztek a
földre.

Bús homályt terjesztek, csak a
lámpás tánczol,
Mert nappal is ur ő és ég akár-
hányszor.

Nem is pingál engem senki szép
tündérnek,
Vig fiuk inkább csuf bábot készí-
tének.

Nevenről nevezik s viszik tüzhálálra:
»Pusztulj és adj helyet Tél apó szá-
mára!«

(Folytatás a 284. laphoz.)

kipirult arcczal, megüvegesedett, réveteg szemekkel; zihálva lélekzett s közben fájdalmasan fel-felsőhajtott.

Béla ijedten szaladt hozzá.

— Mariskám, mi a bajod? Rosszul vagy?

A beteg nem felelt, hanem a mama szólt aggódó hangon:

— Nagyon beteg . . . és nem tudom, mit csináljak! Orvos kellene rögtön és nincs kit küldenem. A cselédünk nem tud a lábára állani . . . én magam nem mehetek, nem hagyhatom el a beteget. Ó milyen baj, hogy ily messze vagyunk minden szomszédságtól!

Mert az erdőszlak, melyben a család élt, az erdő szélén állt s nagyon kellemes hajlék volt ugyan a szép nyári hónapokban, sőt még télen is, ha az apa otthon időzött; de ime, igen bajos állapot is következhetett benne.

Béla egy ideig szótlánul, szomorúan nézte, miként ápolgatja anyja a beteget. Egyszerre megszólalt:

— Mamácskám, hát ha én mennék el az orvosért?

— Hová gondolsz, fiacskám? A város erős óra-járásnyira van. Szakad az eső, kormosötét az éjszaka . . . oda sem találnál, még ha bírnád is.

Bélán hideg borzongás futott végig, amint arra gondolt, hogy ilyen szörnyű időben egymaga bolyongjon künn a sötét éjszakában. De azért mégis csak hozzá fogott az öltözködéshez. Anyja pedig, a nagy gondtól elnyomatva, így szólt ismét:

— Azt talán megtehetnéd, hogy a kerülőhöz menj. Az nincs nagyon messze. Zörgesd föl és kérd meg, hogy menjen a városba orvosért. Megháláljuk neki.

Ezalatt Béla már felöltözött, téli kabátja fölé a mama nagy kendőt is kötött a nyakába, a fejére pedig téli sipháját adta. Ernyőt nem vitt, a nagy szélben úgy sem vehette volna hasznát. Mielőtt elindult, megcsókolta anyját, aztán beteg testvérehez lépett, s forró homlokát megcsókolva, oda sugta neki:

— Ne félj semmit, Mariskám, hozok orvost!

Amint kilépett, arczul csapta a szélvihartól kavart sűrű eső. Le sem törülte, úgy is hiába volt volna. Sietve ment az erdő-kerülő házához, mely nem igen messze állott. Zörgetett ajtón, ablakon; kiáltozott, újra meg újra . . . de hiába. Nem felelt, nem mozdult oda benn senki.

— Gondoltam, hogy hiába jövök ide. A kerülő ritkán van itthon. Magamnak kell az orvosért mennem.

Ezt mondta, de néhány pillanatig mégis habozva állt ott. Oly félelmes volt az, egyedül, elhagyatottan lenni itt a sötét éjben! De nem, haza nem mehet, segítség kell a szegény betegnek . . . reggel talán már késő lesz.

Megindult.

Az utat jól ismerte, sokszor megjárta, néhányszor gyalog is. Csak hogy fényes nappal, szép időben. Most minden egészen másformának látszott. Ahány fa, bokor: mind sajátságosan idegenszerű, olyan fekete a sötétben. Aztán olyan ijesztő hangok hallatszottak, amint a szél a fák lombjai közt sivitott, egy-egy ágat letört és odább söpört . . . néha Bélának a lábai előtt, úgy, hogy meghökkenve ugrott vissza, mignem ráismert, hogy csak száraz ág. Majd meg az ut szélén álló magányos fa öltött hajlongó ágaival ijesztő alakot,

mint ha valami szörnyeteg fenyegetőznék hosszú karjaival. Hát még maga az ut! Bokán felül ért a sár, lépten-nyomon mély pocsetába lépett . . . ó, szörnyü, szörnyü, ijedelmes ut!

Azt jól tudta Béla, hogy a városig nem talál sem tanyát, sem korcsmát, ahol megpihenhessen. Pedig mikor már vagy félórát küzködött széllel, esővel, sárral, ijedezéssel, ugyancsak szeretett volna megpihenni. Alig libegett és már csak lassan birt lépegetni. Eszébe jutott, amit a mama mondott, hogy el sem jut a városba. Maga is kétkedni kezdett s arra gondolt, hogy talán mégis csak vissza fordul s haza megy.

— Nem, nem fordulok vissza! Már körül-belől fele utján vagyok. Már ugyanis bíróg áztam, hát mindegy . . . és szegény Mariska talán most még rosszabbul van.

S ment tovább, egyedül ezen a szörnyü-séges uton.

Ám nem csak a jónak, hanem a rossznak is van vége, s Béla, mikor azt hitte, hogy már-már nem bírja továbbá, ledönti . . . a szélvész, belefojtja az ut pocsolójába, messziről pislogó világosságot vett észre.

— Ott a város . . . látom az utcazi lámpásokat!

Kevéssel utóbb nagyot nézett az orvos, akit álmából vertek föl. Ismerte Béláékat, de hamarjában nem ismert rá arra a tetőtől talpig sáros, csuron-vizes kis alakra, aki ott állt előtte. És mikor ráismert, akkor még nagyobbát ámult.

— Te vagy Béluskám? És mit beszélsz? Hogy olyan messziről, ilyen sötét éjszakán, ilyen isten-ítéleti időben egymagad vergődött ide? Hogy tehetted ezt?

— Hogy ne, mikor szegény Mariska halálos beteg!

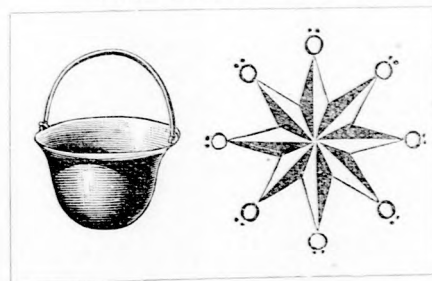
Az orvos nem szólt, de mint ha könnycsepp rezgett volna a szemében. Aztán legelőször is Bélát vette elé, levetkőztette és száraz ruhát adott rá: egyik fiának a ruháját, melyet úgy ahogy föl lehetett használni. Mikor ezzel elkészült, befogatott s nem sokára otthon volt Béla és az orvos, aki oda sietett a beteg ágya mellé, magával hozott kézi gyógyszer-tárából azonnal elkészítve a szükséges orvosságot.

— Idején jöttem, nem lesz nagyobb veszedelem. De lehetett volna, ha sokáig késik a segítség.

Mariska szerencsésen ki is lábolt. És mikor újra ott ült az asztalnál, a mama így szólt:

— Emlékszel-e, Piroska, mikor nagyot neveltél Bélán, mert hőstettre készült? Ne neved többé, mert hogy most újra itt ülünk együtt, azt csak annak köszönhetjük, hogy Béla gyöngö testtel, de nemes, bátor önfeláldozással éppen az éjszakán igazi hősi tettet vitt véghez, mikor pedig nem is gondolt rá.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Virágsokor.”

Gyűjtötte **Füssy Tamás**, emlékül jó gyermekeknek.

JÓTÉT LÉLEK.

(Képpel a 289. lapon.)

Ó, hajolj le hozzám, kérlek
Aranyos mamám!
Aztán sugok is valamit,
Mert titkom van ám!

Hogy az imént az utcára
Tekinttem én.
Szegény fiút láttam meg a
Házunk szegletén.

Olyan vidám arczu gyerekek!
S vég comásiról
Mégis a nehéz inségnek
Nagy keserve szól.

Istenem! ... szegényke ches,
Fázik is talán! ...
Ó, segítsünk rajta, édes
Aranyos mamám!

Régi bársony kabátjából
Palink már kinőtt.
Adjuk rá! ... ősz hidegtől
Igy óvjuk meg őt.

S ami viseltes ruhácskát
Hagyott itt Pali:
Majd ez a szegény fiúcska
Fogja hordani.

Megengeded? Ó köszönöm,
Édes jó mamám! ...
... Hanem ezen kívül még egy
Kérésem van ám:

A hidegtől megórtuk a
Fázó kis legényt ...
Ha meleg leveskével is
Jól tartuánk szegényt?

Leveskével, kenyérkével,
S ha akadna tén
Egy maradék sült-falatka ...
Azzal is, anyám!

Míg falatoz, lesbe állok,
S titkon élvezem:
Ketten hogy így segíthettünk
Az inségesen.

MOPSZI SORSA.

— Mese. —

(Képpel a ezimlapon.)

MOROGVA, duzzogva fekiúdt Mopszi a kályhánál, elégedetlenül hajtvá le a fejét kövér lábaira. Asszonya is ott üldögélt a kályhánál. Nagyon öreg, nagyon töpörödött, hegyes orru, szurós tekintetű anyóka volt. Csak hallgatta, csak hallgatta a Mopszi morgását, végre pedig így szólt:

— Kelj föl és állj ide elém, Mopszi! Mit duzzogsz, mit morogsz? Rossz dolgod van nálam, hogy folyvást elégedetlenkedel?

Mopszi fölkel és folyton duzzogva, morogva állt oda asszonya elé. Szörnyen csuf, de éppen azért igen értékes, igazi tiszta fajta mopszi kutya volt, még fiatal, de már kövér a jó étlettől. Egészen kicsi korában mint gazdátlan kóbor ebekékét szánta meg az öreg asszony, magával vitte házikójába és fölnevelte. De nem sok öröme telt benne, mert Mopszi most is, amint oda állt eléje, csöppet sem barátságosan nézett rá, de igenis annál sovárabban kacsingatott az ajtó felé.

— Ó, már értelek, te háládatlan! szólt a töpörödött anyóka. Megmentettelek, fölneveltelek, jól is tartalak és csak annyit kívánnék, hogy húségesen őrizd házikómat. De még ezt sem szereted bolyongni és kalandozni. No hát menj Isten hírével, keress magadnak jobb helyet!

Ennek hallatára Mopszi abba hagyta a morgást és vígan fölugrott. Csakugyan, éppen ezt kívánta ő már régen. Legyen

csak nyitva az ajtó, úgy elmegy, hogy még az út is porzani fog utána.

— Mindjárt mehetsz, mindjárt, szólt az anyóka. De még háládatlanságodért sem

akarok neked rosszat. Vigyázz, ne elégedetlenkedjél ezentúl, ha jó sorba jutsz. Itt van ez a csontocska. Ezt gondosan hordd magaddal. Három kívánságod lehet s azon-

JÓTÉT LÉLEK. (Lásd a 288. lapon.)

nal teljesülni fog, ha ezzel a csontocskával a szádban mondd ki. De nem több háromnál.

Mopszi bekapta a csontocskát s az ajtón, melyet az anyóka kinyitott, oly gyorsan futott ki, hogy még azt is elfelejtette

mondani: »Köszönöm!« Inkább olyan formát gondolt:

— No, csakhogy kiszabadultam! Most már kedvem szerint választhatok magamnak új tanyát.

Jó ideig futott, már el is fáradt, meg is éhezett, tehát megpihent és letette a csontocskát.

— No bizony, mit ér ez a hitvány csontocska? Egészen száraz, nincs mit rágni rajta. Legjobban szeretném, ha mészárosnak vagy hentesnek lehetnék a kutyája. Egész nap ott volnék a mészár-székekben. Ott bezzeg jutna nemcsak száraz csont, hanem kövér kocsz is, amennyit a szemem-szám megkíván.

Alig mondta ezt, már teljesült is a kívánsága és a bűvös kis csontocskával együtt mészárszékekben találta magát. Ott csakugyan annyi jó falatot kapott, hogy már nem is köllött neki több és lustán heveredett az ajtóba, onnan bámulva a járókelőkre. Aki látta, nevetett kövérségén és lustaságán.

Ezt nem igen bánta volna; de egyszerre aztán mégis csak nem tetszett neki a sorsa. Az ajtó előtt egy liberias szolga három gyönyörű, nemes fajta ebet vezetett el. Nyulánk volt a testők, finom, hosszú az orruk, messziről meglátszott rajtuk az előkelőség. És mikor Mopszi előtt elhaladtak, egyikök így szólt a társaihoz:

— Nézzétek ezt az atyánkiát, milyen kövér, milyen lusta! Akár a hizott mangalicza.

— Az ám! No, de az ilyen torkos mészáros-kutya nem is lehet másféle.

Szörnyen boszantotta ez a mopszit.

— Milyen szerencsétlen vagyok én! morgott elégedetlenül. Mit ér, hogy itt bőven kapok húst és csontot? Azt szeretném, ha olyan előkelő uri eb volnék, hogy engemet is parádés inas sétáltatna.

Jóformán ki sem mondta, már teljesült ez a kívánsága is. Amint szétnézett, már nem is mészárszékekben volt, hanem egy nagyuri kastély udvarán külön, kutya-ólbán, éppen annak a szép három előkelő eb-

atyafinak a szomszédságában. Csak alacsony deszka-fal választotta el őket s Mopszi még urasabban volt elhelyezve, mert neki magának külön elrekesztett helyet adtak. Jó ebédet is kapott, így tehát most már csak meg lehetett elégedve.

Dehogyan volt! A szomszédok, mikor a deszka fölé ágaskodva átnéztek hozzá, mindjárt látták, hogy nagyon boszus képet vág, (Lásd a képet a czimlapon.) morog is, vinnyog is, mint akinek szörnyen nincs rendben a szénája.

— No, mi a bajod? kérdék. Hiszen azt hallottuk, hogy magad kívánkoztál ide. Igazad is volt, mert itt nagyon jó dolgunk van.

— Meghiszem azt, nektek! Ti szépek vagytok, finom, hosszú orrotok van. Nekem pedig jóformán orrom sincs. Épp az imént nevetett rajtam a kis urfi, amint benézett hozzám. És éppen azt nevette, hogy az orromnak csak a helye van meg.

— Sebaj, te olyan fajta vagy, csak így vagy szép.

— Persze, ti így beszéltek, mert örültek, hogy rút vagyok. Ó, bár csak nekem is olyan szép, hosszú, előkelő orrom volna!

Alig hogy kimondta, már meg is volt. Örömmel vette ezt észre, amint a vizes tál fölé hajolt; az nem jutott eszébe, hogy az új fajta szép orra semmiképp sem illik az ő fejéhez, tömzsi testéhez és arra sem gondolt, hogy most már harmadik kívánsága teljesült, tehát meg is marad ilyen felemás fejű torzálatnak, hiába akarna másféle lenni.

— Most már szép vagyok, gondolá. Kisétálok az udvarra, hadd bámuljanak.

Az ajtó nyitva volt, kimehetett. De alig-hogy az udvar közepéig ért, megpillantotta egyik szolga s nem ismervén rá, fölkiáltott:

— Miféle förtelmes kóbor eb tévedt ide az udvarra? Csiba te! Pusztulj innen!

Mopszi vissza akart futni az óljába, de a szolga nem eresztette, hanem botot ragadva, kikergette az utcára. Még ott is nagy darabon üzte s szegény Mopszi halá-

los ijedelemmel futott, amig csak birták a lábait; aztán össze rogyott az ut árkában. Most már igazán volt oka a panaszra.

— Ó, miért is elégedetlenkedtem, mikor jó dolgom volt! Mire jutottam? Milyen boldogan élhetnék a jó öreg anyóknál, akit oly hálátlanul elhagytam! És busás ajándékát mennyire nem tudtam megbecsülni!

Eszébe jutott valami.

— Vissza térek az anyókához, bizonyosan vissza fogad.

Elvánszorgott a házikóhoz és ott vinnyogott az ajtó előtt. Ki is jött az anyóka, de nem ismert rá.

— A hangja, az alakja is olyan, mint a Mopszié, de a feje egészen más. Valami kőbor korcs-eb! Takarodjál innen!

Szomoruan vánszorgott odább s éhezve, ázva, mindenkitől üzve-kergetve bolyongott napokig, mignem újra össze rogyott s végkép kimerült állapotában azt hitte, hogy föl sem kel többé, már vége van. De amint ott feküdt, egy rongyos koldus-aszszony rátalált.

— Ni, ez bizonyosan gazdátlan eb. Jó volna az öreg vak Illésnek, akit eddig a kutyája vezetett. Tegnap azt panaszolta, hogy a hű kutyája kimult, most koldulni sem járhat. Elviszem az öreghez ezt itt la, hát ha hasznát veheti.

Pórázt kötött Mopszinak a nyakába és elvonszolta az öreg vak koldushoz, aki nagyon megörült neki, meg is tartotta.

És ott is maradt Mopszi, koldus-vezető lett belőle. Keserves volt a sorsa, többször koplalt mint a hányszor jól lakott, sokszor verést is kapott ebéd helyett és még csak meg sem szökhett, mert vak gazdája mindig pórázon vezette.

— Most már moroghatok, duzzoghatok, van miért! sohajtá. Ne tettem volna, mikor okom nem volt rá, nem köllene most tennem!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIX. köt. 16-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

A	R	A	NY
R	A	Z	
A	Z		
NY			

Helyesen fejtették meg: Asbóth Margit, Gombos Ernő, Herzfeld Paula, Bogisich Imre, Kövesi Rudi, Weldin Oszkár és Sándor, Kostka Pistike, Rosenwald Rudolf, Mérey Ágosta, Abonyi István, Kremzír Alice, Edith, Alma és Ernő, Nékám István és Ervin, Kornstein Edith, Weisz Ella, Patterson Margit és Orsolya, Thassy Kristóf, Ha'n Nándor, Engelman Olga és Irén, Lányi István és Rudolf, Koller Pál, Szitányi Mariska, Loschitz Alice és Juliska, Királyi Vilma, Veres Katicza, Bolyó Pálma és Károly, Polgár Lajos, Hampel Ferencz, Ragány Dezső, Fleischmann testvérek, Havas Margit, Füleky testvérek, Spitzer Flora, Adámffy Ilona és Elek, ifj. Jákó János, Weisz Anna, Molnár Ferike, Csizék Ilona, Goldstein Jóska és Dezső, Lányi Rózika, Rédly Ilonka és Emmike, Adler Margit és Ernő, Hecht Margit és Piroska, Steinhübel Ödön, Csikvári Ernő, Tölgyi Sándor, Lederer Irma és Sarolta, Katrenyák Mariska, Straširibka Modesta, Csáky Ili és Erzsi, Busay Gizike és Irénke, Zaborszky Dezső, Taubner Margit, Loránt Ella, Laurovics János, Elkán Tibor és Ottó, Löbl Paula, Blumenstock Elek és Imre, Nyilassy Andor, Gál Amália és Márta, Piller Géza, Bárány Juliska, Bónis Berta, Szentpétery Gyula, Mihályfi Ernő és Zoltán, Móser Margit, Fáy Erzsé, Glósz Irma, Kreibik Sándor, Pálffy Nelli, Szántó Lajos és Zoltán, Szemők Katicza és Maricza, Kapus Frzsi, Ebeczky Gabriella, Imrédy Kálmán és Károly, Vadas Zoltán, Lányi István és Rudolf, Szent-Ivány Carla.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertesek lettek Goldstein Jóska és Dezső, Breznóbányán, kiknek a jutalom-könyvet (»Mese-k«, az ifjuság számára írta Greguss Ágost) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLIX. köt. 15-dik számában közzölt rejtvény megfejtését még beküldték: Taubner Margit, Busay Gizike és Irénke, Lederer Irma és Sarolta, Tölgyi Sándor, Steinhübel Ödön, Zakár Margit, Ilona és Lajos.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Danilovics Teréz. Úgyesen szerkesztetted De mégis csak vétenénk a helyesírás ellen, ha a *rona* szó helyébe *rona*, az *öz* helyébe meg *öz* kerülne. Telik téled majd egészen szabatos koczka-rejtvény is. — **Nékam István és Ervin.** Közületek melyik az, aki beszélykét akar kidolgozni? A levél *egy*es számban van írva, s alatta a *kettők* neve áll. A munka beküldését miért venném rossz néven? — **Semogyi Margit.** Csütörtökön este mindig ott lesz. Örömmel fogadlak. — **Kornstein Edith.** Bizony csak rövidre szabdalt prózai sorokból áll a te versikéd, mely annyira van az igaztól, mint a ti bábatok uzsunnája attól, amidőn magatok uzsunnálatok. A versírásnak szigorú szabályai vannak, melyeket májdan, ha állandó lesz benned a verselési kedv, a *Torkos* László jeles verselés-tanából fogsz elsajátítani. — **Medveczky Gyurika.** Ha újabb alkalommal kerülsz Budapestre, el ne kerülj. Örülök, hogy volt alkalmad látni Szerajevóban a török életet. Szándékomban is van egyszer képek kíséretében közölni néhány érdekesebb részletet abból a tartományból. — **Deutsch Hedi.** Az a gyönyörű születésnap meglepetés, melyet a te kedveseid szereztek neked, bizonyára érdemelt jutalom is volt. Nem kívánhatok neked jobbat, mint azt, hogy ez a boldogító családi ünnep sok, sok éven ismétlődjék. — **Andrássy Ilona.** Mikor a »Kis Lap«-ban szöveg olvasható színes műmellékletéről, akkor okvetlenül kell is színes képnek a lapban mellékelve lennie. A kiadó-hivatal ezt mindig pontosan mellékelí és ha valamelyik előzetes színes kép nélkül kapja meg az ilyen számot, akkor egyedül a postán történhetett hiba. Csak hogy ezt innen Budapestről bajosan tudja a kiadó-hivatal eligazítani; a címzettnek kell fölszólalnia. Különben pedig, ha megírod a kiadó-hivatalnak, milyen című színes kép hiányzik (a kép címe mindig az, amely a reá vonatkozó szövegé) talán még megküldheti utólag, ha t. i. még van készlet a képből. — **Gosztonyi Ervin.** Azokat a nagy, vas-műveket Gömör vármegyében én is láttam s az én lelkem is nagyot épült azon a virágzáson, melynek azok a gyárak és kohók örvendenek. — **Testvérké.** A bájos költeményhez rajzok is lesznek. Köszönetet mondd érte. — **Augustin Gizi és Mimi** azt üzenik *Katrenyák* Mariskának, hogy lakásuk: Bécs, V. Grünangergasse 16 A., s örömmel néznek a levele el. Lelkesedéstek a »Kis Lap« iránt, ugy látom, növekvőben van. Pedig, kedves elégtételekre, eddig is nagy volt. Levelkétek többi

része is örömmre szolgált. Csak azt az egyet sajnálom, hogy nem vettetek részt a pályázatban. — **Katrenyák Mariska.** Bús leveleden valóban elszomorodtam. Közösen kérjük a könyörülő Istent, hogy ismét mindent jóra fordítson. Addig is az *Augustin* testvérekkel folytatott barátságos levelezés szolgáljon vigasztaló szórakoztatásodra. — **Glósz Irma** várva várja *Straširibka* Modesta sorait, melyek a következő cím alatt jutnak el hozzá: Köszeg, Uri-utca 8. sz. 1-ső em. — **Romeiser Ilonka.** Csak olyan levélre válaszolhatok, amelyben valami érdemleges dolog foglaltatik. Azt a kis kalandot kár volt nem írni. — **Pollák testv.** Az a rejtvény tán meghaladja legtöbb olvasó-társaidnak ismeret-körét. Alig bírtam kibetűzni a kusza írsodat. Hanyagul írskantani nem illik. — **Moers Honka.** A ti vidéketek élénk leírására igazán kedvem buzdult, valamely szép tavaszi napon oda kirándulni. Hajh! . . . de most még őszben vagyunk. — **Czuber Dezső.** Azóta ismét 5 füzetke jelent meg a *Tornajátékok*bul. Egy-egynek az ára 10 fillér. Ezekben a bakugrás, huzóka, tolóka, kotlós és héja, kifutó s egyéb játékok vannak megmagyarázva. — **Elkán testv.** A $\frac{b}{k}$ nem jelenti azt, hogy »buse«, a $\frac{b}{k}$ meg nem azt, hogy »béke«. A rejtvény tehát, mely különben sem érdekes, hibás. Más várak tőletek. — **Molnár Ferike.** Szívesen fogadom. — **Löbl Paula.** Mily bájos meglepetést szereztél te nekem! Azt hittem, hogy abból a ládikából legalább is ezer dohos használt levél-bélyeg fog elém omlani . . . hát egyszer csak a füves rejtékből gyönyörű rózsaszálak hullanak asztalomra! Szinte azt hittem, valami kis tündér játszik velem. Kedves a te rózsáid jószaga, de még kedvesebb a te lelked, melyből a szeretet illata hajt felém. Köszönöm az ajándékot. — **Zoraida, Miranda és Cinthya.** Bizony semmi értelme az alakoskodásnak. Sok megmennyasszonyosodott kis lány-olvasóm bucsuzott már el tőlem, de mind a lány az igaz nevén. Mi megszegyenítő van abban a vallomásban, hogy még most is szeretik olvasni a »Kis Lap«-ot? Azért hát bátran: elő azokkal a rejtegetett nevekkal! Hadd gratuláljak mindenkinek külön-külön. — **Hüvös testv.** Nem *tűrlem* az, amint gondoltátok, hanem *tülerem*, aminek azonban nincs értelme. A körrejtvény is hibás. — **Kövesdy Aranka.** Hová gondolsz? A te olvasó-társaid arcképet közöljem a »Kis Lap«-ban? Nem tekintve, hogy ez csak a hűség és kíváncsiságot elégítené ki, kérdés: hova legyenek egyéb közleményeim, ha az én kis olvasóim fotográfiáit adnám ki? Ha egyéb kép sem volna a lapban, akkor is *éveken* át tartana, míg valamennyien megjelenhetnétek. Közben pedig sok új jön és sokan nőnek ki s így vége sem volna az arcképeknek. Inkább azzal a hírrel örvendeztes meg, hogy már talpra ugrottál.